

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w C.
przeciwko Gminie Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2017 r.,
na skutek skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt XII Ga (...),

- 1) odrzuca skargę w zakresie zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego w pkt I w części oddalającej powództwo ponad kwotę 20.000,- (dwadzieścia tysięcy) złotych oraz w pkt II;**
- 2) odmawia przyjęcia skargi w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Skarżąca pozwana Gmina Ł. zaskarżyła w całości prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 czerwca 2016 r., którym zmienił wyrok Sądu Rejonowego w N. w ten sposób, że zasądzoną kwotę 74 600 zł zastąpił kwotą 20 000 zł oddalając dalej idące powództwo, oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach postępowania w obu instancjach stosownie do zmienionego rozstrzygnięcia.

Pozwana skargę oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego przez nieprawidłowe zastosowanie art. 361 § 1 w zw. z 415 i 471 k.c. i niezastosowanie art. 362 k.c. oraz wskazała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z tymi przepisami, czego konsekwencją jest wyrządzenie szkody w kwocie 23417 zł powstałej wskutek zapłaty zasądzzonego odszkodowania i kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca, spełniając wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazała, że zaskarża wyrok Sądu drugiej instancji w całości. Oznacza to, że został zaskarżony również w tej części, w której została uwzględniona jej apelacja w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 54 000 zł. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 (OSNIC 2014 r., nr 11, poz. 108), której została nadana moc zasady prawnej, pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka. Zasada ta obowiązuje również w przypadku skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, która ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarga podlega więc odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. jako niedopuszczalna w zakresie zaskarżenia wyroku w pkt I w części oddalającej powództwo ponad kwotę 20 000 zł, jak również w zakresie zaskarżenia zasądzonych w pkt II kosztów procesu w kwocie 3417 zł, które - wbrew twierdzeniu skarżącej - nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Pojęcie orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 424 § 1 i 2 k.p.c.) było przedmiotem wykładni w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i ukształtował się pogląd, że jest to orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętym standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a naruszenie to jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 35) stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, to ustalenie jego bezprawności, które musi uwzględniać istotę władzy sądowniczej, a zatem zarówno orzekanie w warunkach

niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Bezprawność orzeczenia sądowego ma zatem charakter bezprawności kwalifikowanej, a jego niezgodność z prawem musi polegać na elementarnej i oczywistej obrazie prawa przez sąd, a więc takiej, która polega na błędach w wykładni lub subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym (wyroki z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. I CNP 72/08, nie publ., z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, nie publ., z dnia 14 czerwca 2012 r., I CNP 7/12, nie publ.).

Kwestionowanemu przez pozwaną wyrokowi Sądu Okręgowego tak pojętego rozumienia bezprawności nie można przypisać.

Prezentując odmienną ocenę okoliczności faktycznych stanowiących podstawę przyjęcia przez Sąd drugiej instancji zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy brakiem powiadomienia powódki przez pozwaną o sporze pomiędzy pozwaną a poprzednimi najemcami lokalu użytkowego, skarżąca pomija część ustalonych przez ten Sąd faktów wskazujących na brak możliwości wydania części pomieszczeń objętych umową, a zatem na brak możliwości wykonania umowy przez Gminę oraz na brak możliwości wykonania przez powódkę przystosowania lokalu zgodnie z projektem pozytywnie zaopiniowanym przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w N.. Przywołanie zatem dyspozycji art. 59 k.c., w aspekcie wpływu powództwa poprzednich najemców o zobowiązanie jej do złożenia oświadczenia woli o zawarciu umowy najmu na trwałość umowy najmu zawartej z powódką, pozostaje irrelewantne dla rozstrzygnięcia, skoro pozwana nie zaprzecza, że wiedząc o wniesieniu powództwa w dacie zawarcia umowy najmu, nie poinformowała o tym powódki. Zważywszy na motywy Sądu Okręgowego oraz treść uzasadnienia skargi nie ma także podstaw do przyjęcia, że została wykazana taka wadliwość rozstrzygnięcia Sądu w zakresie zastosowania art. 362 k.c., która uzasadnia przyjęcie bezprawności orzeczenia w wyżej wskazanym rozumieniu.

W rezultacie, analiza wniesionej skargi już *prima facie*, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, wskazuje na to, że jest ona oczywiście bezzasadna, bo orzeczeniu nie można przypisać bezprawności wynikającej z błędów w wykładni lub subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

aj